

(A vakablakban)

*Lehordom a leandereket a pincébe.
Némelyik legalább ötven éves.
Az idősebb, fadézsás leandereket
még a nagybátyám hozta a Földközi-tenger valamelyik szigetéről.*

*A pincét korábban többször elöntötte a talajvíz.
A sötét víztömeg hideg, súlyos csendje olyankor betöltötte az egész házat.*

*A vakablakban egyszer egy régi pénzermét találtam.
Valamikor a tizenkilencedik század elején verhatték,
olvashatatlan volt a felirata.
A falon törött, öreg lopótök, még abból az időből,
amikor nagyapám bort készített.*

*Vajon hogyan tud eltűnni a víz nyomtalanul a pincéből.
Honnan jön és hová távozik.*

*A verandán apám sétál fel és alá, túrabottal a kezében.
Mióta megbetegedett, még kevesebbet beszél, mint korábban.
Ki tudja, hová húzódott vissza a gondolataival.
A lélek miféle ismeretlen tárnákba száll alá.*

*Vagy nem az történik-e most velem, amire egész életében vágyott.
Hogy ne legyen jelen.*

*Az arcán néha olyasmit látok,
ami a mosolyra emlékeztet. Máskor olyasmit,
ami inkább egy tájra hasonlít.*

*A pincében hullámzó sötét víz,
a túrabotok koppanásai a veranda repedezett betonján.
Némelyik leander a teljes sötétségben is kibontja majd
rózsaszín vagy fehér virágait.*

(Fotóalbum)

Ülök apám ágya mellett.
Alszik, időnként felébred
és szótlanul néz. Mintha engem nézne,
de mintha mégis valami mást figyelne.

A napokban, pakolás közben egy régi fotóalbum került a kezembe,
amelyben apám csecsemőkori képeit is megtaláltam.
A nyolcvan évvel ezelőtti csecsemőarca jelenik meg újra,
az arca visszatért a kezdetekhez.
Alszik, megfogom a kezét. Nem tudom,
mikor fogtam meg utoljára apám kezét.

Odakint szélrohamok rázzák a park nyárfáit.
Imádkoznom kellene érte, erre gondolok,
de az imát folyton megakasztja a visszatérő kérdés,
hogy mégis ki ez az ember,
aki itt fekszik ebben a rácsos ágyban.

Bejön a szobába egy nő, egy másik lakó.
Leül a szemközti ágyra és módszeresen kisimítja az ágytakaró gyűrődéseit.
Amikor a végére ér, kezdi előlről.
Közben különös mozdulatokat tesz az egyik kezével,
mintha végtelen lassúsággal vezényelne, köröket ír a levegőbe.
Magában beszél, néha rám néz az angyali mosolyával.
Olyan, mintha egy szertartást végezne. Egy olyan szertartást,
aminek ő az utolsó papja,
de maga is rég elfelejtette már a rítus eredeti értelmét.

A hidegfront kíméletlenül szaggatja a felhőket az égen.
A közeli Duna ártere hűvös iszapszaggal tölti be a szobát.
Valaki a folyosó másik végén időnként felüvölt.

Elengedem apám kezét, kimegyek dohányozni a főbejárat elé.
A liftbe beszállva akaratlanul is a falára szerelt tükörbe nézek.
Egy rémült tekintetű idegen néz vissza rám.

(A skót focibajnokság)

*Fiam a skót focibajnokság jelenlegi állásáról tart előadást
a buszmegállóban, majd megkérdezi,
hogy miért csak régen éltek szentek.
Ma miért nincsenek.*

*Ma is vannak, de csak később lesznek szentek,
most még csak emberek, válaszolom.
Ezen sokáig gondolkodik.
Csendben szemlélődiünk az émelyítő bodzaiállatban.*

(November)

*A vastag ködben sehol egy hang,
csak a forrás fölötti kis házában magányosan élő öregember
fűrészel káromkodva egy ázott gyertyánrönköt.*

(Magas-Tauern)

*All egy vörösfenyő anyám kertjében,
amit húsz évvel ezelőtt hoztam a Magas-Tauernből.
Egy sífelvonó kötélpályája alatt szedtem ki a vastag mohapárnából
az akkor még alig pár centis csemetét.
A panzióban betettem egy levágott tetejű ásványvizes flakonba.
Legalább tizenöt méteresre nőtt azóta.*

*Eszembe jut első megjelent verseskötetem, amire kaptam egy díjat,
a díjhoz némi pénzt,
amiből el tudtunk utazni akkori barátnómmal a hegyekbe.
De el sem tudtunk volna utazni,
ha anyám nem nyer egyhetes szállást és ellátást abban
a hegyi panzióban azzal,
hogy beküldte valamelyik női magazinnak egy rejtvény megfejtését.
Anyám nyert, életében először és utoljára.*

*Azt a lányt, akivel aztán elutaztam, akkor már el akartam hagyni,
de gyenge voltam ahhoz, hogy elé álljak és elmondjam neki.
Hónapok teltek el így, a gyávaságom tartósnak bizonyult.*

*A hegyi panzió szagát nem tudtam megszokni.
Valamilyen illatosító átjárt mindent, az ágyneműt,
a függönyöket, de még az étteremben felszolgált ételek
ízében is érezni lehetett.*

*Ebben az étteremben ültünk egy este,
rajtunk kívül csak néhány helybelinek tűnő férfi
sörözgetett a sarokban, amikor megérkezett egy család.
A szülők és három gyerek.
Indiaiak lehettek, az arcvonásaikból ítélve.
A férfi udvariasan és tökéletes német kiejtéssel kérdezte a pincért,
hogy van-e szabad asztaluk.
Csak szabad asztaluk volt.
A pincér azt válaszolta, hogy sajnálja,
de nincs helyük. A férfi értetlenül nézett a pincérre,
mire az megismételte, hogy nincs hely, majd az ajtó felé mutatott.*

*Némán vomultak ki, elől az apa, mögötte a három gyerek
és leghátul az anya,
aki kifelé menet mindvégig engem nézett,
arcán a szelíd mosolynak egy olyan árnyalatával,
amit addig még soha nem láttam.*